НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

23 березня 2004
№ 11 (22)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ТЕРПИТЬ, ТЕРПИТЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД, АЛЕ Ж КОЛИСЬ ТЕРПЕЦЬ УРВЕТЬСЯ...

„Найдорожчий мій співвітчизнику!" „Любий друже!" Хочеться мені продовжити наше листовне спілкування. Хоч і знаю, що мої листи Ви не читаєте, бо хіба варті вони Вашої уваги! Можливо, люди, прочитавши мій лист, зрозуміють, чи треба нам такого президента, як Ви!

4

ГОТУЮТЬСЯ АКЦІЇ ПРОТЕСТУ

ПРОТИ ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО КОНСТИТУЦІЇ

Фракції «Наша Україна» і БЮТ, відстоюючи Конституцію, виведуть на вулиці людей під час розгляду Верховною Радою законопроекту про зміни до Основного закону держави. Як відомо, прокучмівська більшість парламенту збирається здійснити антиконституційний заколот вже цього тижня.

Опозиція прогнозує, що парламентська більшість, а також фракції КПУ та СПУ не наберуть 300 голосів для внесення змін до Конституції, а тому заколотники йтимуть на різні фальшування.

Фракції «Наша Україна» і БЮТ протестуватимуть у сесійній залі під час розгляду змін до Конституції, закликають своїх прибічників надати їм підтримки під стінами Верховної Ради.

Конгрес-інформ

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

Вітання з весною, пане редакторе!

Чи ображається вовк на цапа, якого не наздогнав, аби з'їсти, або на коня, який вцідив його копитом межи очі? Таке питання прийшло мені до голови, коли я слухав, як Янукович картав опозицію. Уявляєте: влада хоче підняти розмір пенсій і зарплат, а опозиція не дає; влада хоче знизити ціни, а опозиція, вимагає, щоб вони зростали; влада мріє повернути мільярди доларів, украдених у народу і вивезених в офшори, а опозиція каже, що це законно зароблені гроші. Влада тяжко працює, а опозиція розважається, нагороджує своїх орденами, посадами, свавільно знімає законно обраних голів міст, влаштовує забави "Людина року", "Тварина року", проводить усілякі видовища під своїм патронатом - де лиш стільки патронів набирає? Це опозиція розплодила мультимільйонерів, бомжів, наркоманів, повій (особливо політичних), безпритульних дітей, сім мільйонів українських емігрантів. Бачите, що наробила опозиція!

Пане редакторе! Я не з'їхав з глузду і не маю гарячки. Але саме такі висновки про опозицію можна зробити, коли наслухатися Кучми, Піховшека, Януковича, Джангірова, Шурми та їхньої братії. Проте люди зробили інший висновок: опозицією в Україні якраз і є влада і ті, кому вона служить, - опозицією до свого ж народу, який вона має глибоко в задній кишені і трактує як населення окупованої країни. А вину скидає на тих, хто хоче позбавити народ такої, вибачте, влади. Оце їм і скажіть, як здиблете в Києві, бо я не певний, що вони читають Вашу газету: правда в очі коле.

Хочу ще Вам розповісти про одну пригоду. У наших горах спускалися на лижах київські туристи. З тих, що не вони лижами, а лижі ними керують. Поламали чи погубили лижі, і знесло бідолах крутою дебрею аж під мою загороду, закопало в сніг, і не годні були вилізти. Якби не мій Бурко, то зимували би там до червня, поки би сніг зліз. Я їх лікував від синців і перестраху та й такого від них наслухався, що не треба було й "Спідоли" з її, як казали за совітів, затруєним ефіром.

- Злочинний режим, - каже один, - доживає останні місяці. Тому так біситься: не дає слова сказати опозиції, поливає її помиями з брандспойтів. Он з памперсів податок якось зняли, а з української книжки сам Кучма заборонив знімати - наклав вето.

Мій праправнук зауважив: "Якби не зняли памперс, то й не наклав би на книжку". Дитина є дитина - самі розумієте.

- А як не біситися, - додає другий, - коли розікрали народні багатства. Коли ж до влади прийде Ющенко, то доведеться крадене віддати, а може, й відсидіти в Івановій хаті. Бо як третьорядні адвокати, працівники комунгоспу, завідувачі овочевих баз й інші шулери могли раптом стати доларовими мільйонерами, їм що, спадок дістався? Тому й тримаються влади, як воша кожуха, а свиня корита. Хіба ти не бачив, як свиня у діда Гриня їсть? Вона від кайфу аж по стінах їжу розбризкує. А якби мала опозицію, то, напевно, покусала би. До речі, пане Гриню, чому тільки одну свиню тримаєте? Боїтеся податкової?

- Мені вистачить і одної, а мої італійські, англійські й інші правнуки, коли приїжджають, то лише на один зуб беруть, бо свинина має багато холестерину, і то може їм зашкодити на фігуру і здоров'я.

- Але ж Вам і за сто років не зашкодила.

- Так я ж із жилавих українців. Мені навіть дві світові війни і реальний соціалізм не дуже зашкодили. Бо то все було чуже. Мені шкодить - може, й не так шкодить, як злостить, - не свинина, а свинська політика щодо власного народу. Я не ображаюся на поляків, німців, большевиків, бо загарбники є загарбники. Тих треба було просто гнати з хати, а не ображатися на зайд. А чого тепер у нас таке свинство? Хіба що, ця влада теж не наша? Тоді виберімо нашу - і будемо мати свинину, а не свинство!

З пошануванням
Гринь Волохатий

P.S. Сусідка, яка торгує в місті і все знає, розповідала, що Янукович колись сидів за те, що у школі з пацанами запхав учительку в шафу і скинув через вікно з поверху. У селі хочуть знати, чи то правда і чи поламалася шафа?

ТУРНІР ІМЕНІ СТЕПАНА БАНДЕРИ ПРОХОДИТЬ У КИЄВІ

Учора в Києві відкрився IV Міжнародний турнір з вільної боротьби серед юнаків та юніорів, присвячений національному герою України Степанові Бандері.

Степан Бандера вважав, що революційна організація повинна мати свої збройні кадри, а їх треба готувати і гартувати, і в цій справі спортовий вишкіл має особливе значення. Лише люди міцні і духом, і фізичною силою здатні перемагати. Тому й ці змагання, присвячені його пам'яті, спрямовані шукати молодь сміливу, гартовану, здатну захистити свою державу й народ.

Головою оргкомітету турніру є народний депутат України, голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко. Головний суддя змагань – заслужений тренер України, член Конгресу Володимир Кострицький.

Про хід змагань читайте в наступному числі нашого часопису

ПАМ'ЯТЬ

◈ **Київ.** 12 березня на могилі Слави Стецько на Байковому кладовищі відправили панахиду священики трьох українських конфесій.

◈ **Львів.** Вшановуючи пам'ять славної дочки України Слави Стецько, в усіх храмах УГКЦ, УАПЦ та УПЦ Київського патріархату 13 березня 2004 р. о 10 год. ранку відслужено поминальні панахиди.

14 березня в Будинку органної та камерної музики відбулася Академія пам'яті на честь видатної політичної діячки України.

◈ **Тернопіль.** Тернопільчани вшанували світлу пам'ять Слави Стецько, приурочивши ряд заходів до річниці її відходу у вічність. Політична рада ОО КУН засудила байдужість чинної влади до цих заходів та упереджене ставлення до української справи взагалі, якій все своє життя служила велика патріотка України.

„Не мовчи, а борися!" – з таким закликом організація КУН звернулася до всіх мешканців області. Найкращим вшануванням пам'яті Слави Стецько буде боротьба проти злочинної влади.

◈ **Івано-Франківськ.** Славу Стецько добре знали і поважали на Івано-Франківщині. До річниці її відходу у вічність мешканці обласного центру молилися на панахидах, відправлених у церкві Святої Покрови (УАПЦ) і Кафедральному соборі (УГКЦ).

Сотні жителів міста взяли участь у реквіємі пам'яті славної патріотки України, який провела в Народному домі міська організація КУН. У залі було відкрито виставку літератури про життєвий шлях та боротьбу Слави Стецько за українську ідею. В заході взяли участь і виступили заступник голови Конгресу, народний депутат Є. Гірник, член Головного проводу КУН Л. Слюсар, а також В. Попович, С. Перцович, О. Пендерецький, С. Костюк, М. Галенко, С. Волковецький.

Учасники реквієму прийняли звернення до міської ради з пропозицією встановити меморіальну дошку Слави Стецько на одному з будинків вулиці, яка носить її ім'я.

◈ **Харків.** 17 березня в Українському культурному центрі відбувся урочистий вечір „Зродились ми великої години", присвячений пам'яті героїв України – Головного командира УПА Романа Шухевича і колишньої голови Конгресу Слави Стецько. На сцені - емблема КУН, перед сценою - портрети Романа Шухевича і Слави Стецько. В позолочених підсвічниках горять свічки пам'яті. Зал встає. Прапороносці вносять державний і партійний прапори, а також штандарти КУН і Крайової організації Братства ОУН-УПА Харківської області. Звучить Державний гімн України. Доповідь про діяльність Тараса Чупринки і Слави Стецько виголосив голова ОО КУН Харківської області Богдан Дяків. Хвилиною мовчання всі присутні вшанували пам'ять героїв України, які ціною свого життя і дії створювали Соборну Самостійну Україну.

В концертній програмі, яку підготував Валентин Дибенко, прозвучали класичні твори, пісні УПА і Січових стрільців у виконанні лауреата міжнародних конкурсів Василя Марчака, студентки училища культури Олени Брилинської і дипломанта всеукраїнського конкурсу Валентина Дибенка.

Конгрес-інформ

РАДИКАЛЬНА ВІЙСЬКОВА РЕФОРМА

РОЗПОЧНЕТЬСЯ ЛИШЕ З ПРИТЯГНЕННЯ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТИХ ПОЛІТИКІВ І ГЕНЕРАЛІТЕТУ, ЯКІ ДОВЕЛИ ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ ДО РОЗВАЛУ, А УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ - ДО БЕЗЗАХИСНОСТІ

Понад дванадцять років існування нібито незалежної України і місцеві, і зарубіжні ЗМІ ведуть широкомасштабну психологічну війну, мета якої – вбити у підсвідомість українців стійку відразу до військової справи, до виконання святого обов'язку кожного громадянина – захисту своєї Вітчизни.

З іншого боку, вище керівництво України фактично заохочує деморалізацію армії і флоту, використовуючи для цього економічні важелі.

Усе разом має психологічно підготувати українське суспільство до скасування інституту загального військового обов'язку і запровадження в Україні найманої армії.

Оскільки вже самі слова «найманець», «наймана армія» викликають у кожної чесної людини огиду, їх шахрайськи підмінили поняттям «професійна армія».

Все це робилося і робиться з однією метою: ізолювати збройні сили від народу і перетворити військовослужбовців на слухняних, покірних заробітчан.

Український народ позбавляють права вміти володіти зброєю і бути обізнаним з воєнною справою. Бо саме його, окраденого, обдуреного, зніveченого, але непокірного й волелюбного найбільше боїться нинішні власть - імущі і їхні покровителі. Це і є справжньою причиною нав'язливої спроби змінити спосіб комплектування Збройних сил України.

Нам не потрібна наймана („професійна") армія. Ми не острівна країна, як США, Канада, Великобританія чи Японія. Найманство нам - невигідне.

Історичний досвід вчить, що війна може набувати затяжного характеру. Якими б перевагами не володіла професійна армія, вона здатна вести лише короткотривалі воєнні дії. Військо ж, укомплектоване за принципом загального військового обов'язку, реалізує максимально можливий демографічний ресурс країни і витримує напругу великомасштабних воєн у найскладніших умовах без нічиєї допомоги. Чужинецька воєнна допомога Україні завжди завершувалася тим, що „помічник" займав місце вигнаного окупанта. Це було і після 1654 року, коли Росія змінила в Україні Польщу, і в 1918 р., коли Німеччина ненадовго змінила Росію, і повторилося у 1941-1945 рр., коли наша земля стала ареною протиборства названих країн, а українці – гарматним м'ясом для їхніх полководців.

Радикальна військова реформа Збройних сил України має розпочатися з реформи управління та усунення від влади вищого воєнно-політичного керівництва України і притягнення до кримінальної відповідальності за звинуваченням в державній зраді тих цивільних політиків і генералітету, які довели Збройні сили України до розвалу, а Українську державу - до беззахисності.

Належне матеріально-технічне і фінансове забезпечення військ, дотримання принципу соціальної справедливості під час призову в збройні сили, підвищення рівня бойової і політичної підготовки військовиків, збереження комплектування армії і флоту за призовом – ось першочергові завдання для нового керівництва України, яке неодмінно прийде, «бо не вічно кату панувати!»

Дмитро Грицай

ПАДАЄ АВТОРИТЕТ УЧИТЕЛЯ

У 1991 році народ, ідучи на вибори, вірив, що у незалежній державі найбільшою цінністю стане людина, і, звичайно, вчитель – зодчий нової повноцінної особистості - не буде обділений увагою.

Не так сталось, як гадалось. Перефарбовані „будівничі комунізму", прикриваючись гаслами незалежної України, збудували „світле майбутнє" себе. Тепер ці „народні слуги" – новітні мільйонери піклуються про одне: як унеможливити прозріння народу, щоб, бува, не притягнув до відповідальності й не відібрав награбоване. Тому й на освіту виділяють окозамилювальний мізер, і вчителям платять стільки, щоб за пошуком хліба насущного не думали про просвітництво.

Їх не турбує, що армія, міліція розмовляють мовою чужої держави, що в країні цілковитий занепад духовного й культурного життя, що український інформаційний простір захоплено іноземцями, а дітей ця чужомовна ворожа ідеологія привчає до пиятики, паління, лихослів'я. Владі подобається, що підростаюче покоління виховується не патріотами, а манкуртами (нікому буде дбати про наведення порядку). У суспільстві насаджується хибна ідея пріоритету матеріальних цінностей над духовними, безпорадності закону і знань перед юдиними срібняками.

Телебачення насаджує суспільству аморальність, примітивізм, зеківський „романтизм". Бандити й кілери, а не борці за народ, – стають кумирами нового покоління. Сьогодні ледве не в кожному класі існують „бригади", у яких новоявлені „космоси", „філи", „де-біли" засипають собі в носи товчені на порошок різноманітні пігулки, „мочат в сартирах" своїх однокласників. Нещодавно один такий „де-біл" у Красноперекопську, надивившись „Бригад", розстріляв з мисливської рушниці сусідську сім'ю – дорослих і дітей. Хотілося, бачте, відчути себе героєм серіалу. Ось вони, перші плоди чужого виховання.

Чому ж ніхто з „народних" чиновників не б'є на сполох? А навіщо? Це ж не загрожує награбованим капіталам. Їх турбує, як не допустити до влади ющенків, івченків, тимошенків... Така державна виховна політика призводить до падіння авторитету вчителя. Але це об'єктивна, не залежна від учителя, причина. Однак є й суб'єктивні, такі, на які він може й повинен впливати. На жаль, не всі вчителі розуміють, що своєю бездіяльністю підпилюють гілку, на якій сидять.

У нашій школі, на перший погляд, ніби все добре. Вивчають тут і російську мову, і українську, і татарську, і англійську, чеську й естонську. За тисячі кілометрів їдуть сюди чужі вчителі, щоб посіяти в серцях учнів зернину любові до мови, культури свого народу. А наші?.. Самі святкують і дітей привчають святкувати не день українського козацтва, а день захисника неіснуючої імперії. Що це – прихована антидержавність чи непорозуміння, викликане указами нинішньої влади?

Якою б не була причина, така поведінка вчителя не додає йому популярності.

Падає авторитет вчителя. Суспільство деградує. Якщо не зупинити ці процеси найближчим часом, наслідки будуть жахливі.

Павло Сущенко,
Крим

УКРАЇНА – НЕ ЛИТВА. А ЖАЛЬ

Наприкінці лютого виповнився рік, як президентом Литви став Роландас Паксас. А у перші дні березня Сейм Литви вийшов на фінішну пряму у справі імпічменту глави Литовської держави. Нагадаю, грім ударив минулої осені. 30 жовтня спікер Сейму Артурас Паулаускас зібрав у своєму кабінеті лідерів парламентських фракцій та ознайомив їх із таємною довідкою, що її підготував департамент безпеки Литовської Республіки. Ця довідка стосувалася головного спонсора президентської виборчої кампанії бізнесмена Юрія Борисова і самого президента. Після цього тиху балтійську державу спіткав справжній політичний шквал, і члени Сейму висунули вимогу якнайшвидше відправити першу особу держави у відставку.

Офіційні звинувачення президенту Паксасу були опубліковані місяць тому – 19 лютого. Зібрані спеціальною комісією Сейму матеріали зайняли кілька грубих томів. Висновки комісії невтішні: президент винен у порушенні конституції Литви та президентської присяги. А на остаточний парламентський вердикт у "справі президента" очікують у середині або наприкінці квітня – якраз напередодні вступу країн Балтії до Європейського Союзу. Так що цілком можливо, що Литва приєднається до ЄС, так би мовити, "безголовою" – без голови держави. Але це нікого у Вільнюсі не засмучує. Гинтарас Степонавичус, віце-спікер Сейму, зауважує, що значно більшої шкоди Литві завдало б замовчування кризи у владних верхах: "Правила гри і рівність перед законом мусять бути однаковими для всіх, включно з першими особами країни. Так що, я думаю, це добрий урок не тільки для Литви, але, можливо, і для всього Євросоюзу".

Звинувачення комісії Сейму на адресу Р. Паксаса зведені у шість пунктів. У свою чергу, їх можна розділити на дві основні групи. По-перше, змова зі спонсором виборчої кампанії Ю. Борисовим, котрому за щедрість були обіцяні великі блага, що потім і почало втілюватися у життя. По-друге, спроба вплинути на перерозподіл власності так, щоб акції певних компаній акумулювалися в руках близьких до президента структур. Слово "корупція" у доповіді назване не було, але воно, як то кажуть, літало у повітрі разом із словосполученням "російські спецслужби».

Сейм Литви налаштований рішуче. Лідер урядової Литовської соціал-демократичної партії, прем'єр А. Бразаускас не бачить іншого виходу, ніж усунення з посади Паксаса. Фракція соціал-демократів у Сеймі найбільша – 53 парламентарі зі 137. Для усунення президента Паксаса потрібно не менше, ніж 85 голосів. Їх навряд чи доведеться шукати з вогнем - давній політичний опонент Бразаускаса, лідер консерваторів В. Ландсбергіс налаштований так само рішуче. Він відзначає, що за Паксасом та Борисовим стоять ті, кому членство Литви в НАТО - невигідне: "Заради такого успіху Росія не пожалкує кількох десятків мільйонів".

І хоча в останні дні Паксас спробував було перейти в контрнаступ, натякаючи на корупцію своїх опонентів та висунувши голові Сейму Паулаускасу звинувачення у свідомому розголошенні державних таємниць, це не є чимось більшим за агонію (хоча інформацію про цей "контрнаступ" дуже охоче друкують численні російські видання). Справа в тому, що "таємницею" Паксас вважає ту саму довідку департаменту безпеки, з якої почався скандал. Цим президент Литви мимоволі визнав правдивість інформації про свої не зовсім, скажемо так, законні дії та зв'язки із сумнівними персонами. І тому імпічмент глави Сейму, запропонований Паксасом, - це, найшвидше, політична агонія чинного глави держави.

А на останок подивимося ще раз на основні звинувачення, висунуті проти литовського президента. Отже, за висновками комісії Сейму, Паксас "узяв на себе обов'язки, несумісні з інтересами народу і держави, і діяв в інтересах не народу і держави, а приватної особи", "не забезпечив охорону державної таємниці", "незаконно впливав на діяльність приватних осіб і господарчих суб'єктів у вирішенні майнових проблем", "не узгоджував публічних та приватних інтересів", "своїми діями дискредитував авторитет влади й інституту президента", "давав незаконні доручення своїм радникам і не вжив заходів для припинення їхніх зловживань" тощо. Чи не нагадує це вам щось дуже знайоме?

Єдина різниця: Литва – не Україна, і такі дії там зупиняють спільними силами правих і лівих партій, для яких національні інтереси – понад усе. Будемо учитися?

Сергій Дехтеренко

"АЛЬ-МОСКВА" - КУБЛО ТЕРОРИЗМУ

„Нація і держава" вже писала про обставини вбивства духовного лідера національно-визвольного руху чеченського народу Зелімхана Яндарбієва, що сталося на території арабської держави Катар на узбережжі Перської затоки.

Як стало відомо, два заарештовані поліцією Катара російські диверсанти-кілери зізналися, що саме вони організували вибух, який спричинив смерть чеченського націоналіста, а вибухівку їм передали через російське посольство на території цієї країни.

Здається, росіяни повертаються до традицій часів „диктатури пролетаріату", коли посольства СССР були центрами підривної роботи проти інших держав. Коли в 1923 році німецькі комуністи організували антидержавний заколот, чомусь синхронно з Гітлером, координуючою структурою, що надавала зброю і пропагандистську літературу, виступало совєтське посольство в Берліні.

Зізнання вбивць є ляпасом Москві. Перед усім світом було продемонстровано, що вона організовує акти тероризму на державному рівні, що тероризм є складовою її зовнішньої політики. Після таких недипломатичних вчинків, як правило, закривають посольства країн, спійманих на сприянні міжнародному бандитизмові.

Ясна річ, у Кремлі це розуміють, тому в Росії розпочалась істерика, що сягає справжнього психічного захворювання. Московські „гебельси" заходилися волати, що їхніх агентів у Катарі піддавали тортурам, тому, мовляв, вони й зізналися, себто взяли на себе те, чого не робили. Московським людям завжди було властиво приписувати іншим власні гріхи. Якщо вони самі піддають нелюдському катуванню затриманих чеченців у концтаборах Північного Кавказу, то вважають, що й всі інші без цього не здатні отримати потрібну інформацію. Катарській поліції тортури ні до чого. За законами цієї країни за вбивство людини „світить" кара на смерть. Але можна полегшити свою долю щиросердним зізнанням. А жити й чекістам хочеться...

Замість того, щоб покаятися і вибачитися, Москва стала погрожувати арабській державі Катар проведенням проти неї збройної спецоперації з метою визволення агентів, що провалилися. Але то буде вже акт терористичної агресії проти незалежної держави, члена ООН, Ліги арабських держав і Організації ісламської конференції.

Нехай спробують, якщо історія їх нічого не навчила.

У 1994 році тодішній міністр оборони Російської Федерації генерал П. Грачов заявив, що з одним десантним полком він за два дні наведе порядок у Чечні. Ще й досі наводять...

Москва шукає на свою... скажемо, голову пригод, вона їх обов'язково знайде.

Держава Катар має невелику, але добре навчену армію. За її спиною потужна Саудівська Аравія з великим військом і фаховими службами. Перська затока повністю контролюється військово-морським флотом США, а Катар уважається одним із її союзників. Образивши Катар, можна, крім всього іншого, образити весь ісламський світ і стати для всіх мусульман особистим ворогом і геополітичним «шайтаном».

Тим більше, що Катар учиняє законно і справедливо, він бореться проти злочинності на своїй власній території, не дозволяючи безкарно вбивати людей. Москві ще раз нагадали, що їй доведеться шанувати кордони іноземних держав, а за будь-який, як кажуть російські «зеки», «бєспрєдєл» треба буде відповідати.

Як воно там складеться далі, побачимо, але вже нині всьому світові продемонстрували, де перебуває ще один центр міжнародного тероризму. То аж ніяк не «аль-Каїда», то «аль-Москва».

Євген Степанюк

ЦЕНТР ОБЛУДИ НА АРБАТІ

Одним з потужних провідників політики русифікації став сьогодні так званий Культурний центр України в Москві.

В одному з московських видавництв вийшла розкішно ілюстрована книга генерального директора цього Центру, доктора історичних наук Володимира Мельниченка "Україна на Арбаті, 9", у якій учений публікує архівні дані, починаючи з XIX ст., що стосуються таких "важливих" подій, як відвідини Л. Толстим своєї племінниці, зустрічі російських знаменитостей у тутешньому ресторанчику тощо...

У тяжких роздумах про долю України Тарас Шевченко залишив нащадкам гнівний "Заповіт", Іван Франко - Гімн Вічному Революціонеру, Леся Українка - гірке усвідомлення тернистості визвольного шляху: "Що сльози там, де навіть крові мало?" А п. Мельниченко з безхмарним чолом провіщає: "Важливим завданням Культурного центру є взаємозбагачення культур українського й російського народів, зміцнення контактів між митцями обох країн, поглиблення діалогу культур. Маємо визнати, що з появою Центру на початку XXI ст. склалася принципово нова ситуація в пострадянському культурному просторі двох держав".

У чому ж полягає ота "ситуація"? Може, з появою Центру зроблено щось для того, щоб створити для української діаспори в Росії такі ж умови, в яких живе російська діаспора в Україні? Може, в планах Центру - відкриття на території Росії українських шкіл, вузів, театрів, клубів, бібліотек, заснування українських газет, журналів, видавництв? Може, плануються якісь заходи для припинення нечуваного російщення українського культурного та інформаційного простору? Де там! Зате п. Мельниченко не без гордості ставить свою установу в один ряд з такими "духовними точками опори" як театр імені Євг. Вахтангова, Квартира-театр 0. Пушкіна, Центральний будинок актора...

Керівництво Центру та його київські й московські куратори пильно стежать за тим, щоб у заходах, що проводяться, так чи інакше була присутня заяложена ідейка "споконвічної дружби двох братніх народів".

Вже три роки спільно з творчим об'єднанням з естетичного виховання „Музична юність" Комітету з культури м. Москви здійснюється проект „Юні таланти нового століття", в рамках якого виконуються твори українських і російських композиторів. Варто було визначному митцю лише народитися чи побувати в Україні, щоб його творчий вечір пройшов у рамках проекту "Російські митці й Україна".

Також у Центрі "ведеться значна дослідницька робота", першим плодом якої стала книга "Прапор України на Арбаті". Готується монографія "Михайло Грушевський на Арбаті".

Спритні руки фальсифікаторів не обминають, звісно, й Тараса Шевченка, намагаючись в його творчості погасити головне - дух непримиренної ненависті до ворога. Уже й монографію, витриману в такому стилі, підготували, звісно, - російською мовою: „Освоение литературного опыта. Преемственность традиции восприятия творчества Тараса Шевченка". Мається на увазі традиція царських посіпак та революціонерів типу Бєлінського.

Уся діяльність Культурного центру спрямована аж ніяк не на служіння нашій національній ідеї, а на завзяте намагання прив'язати українську культуру до московського воза.

Тим часом такі центри не створюються в інших державах, що виникли на території колишнього Радянського Союзу. І не без причин. Свого часу Степан Бандера писав, що Росія тільки тоді буде змушена припинити свої зазіхання на свободу народів, коли їй протиставиться система справді незалежних держав, достатньо потужна для того, щоб приборкати найлютішого свого ворога. Україна. як головний об'єкт зазіхань московських неоколонізаторів, мала б стати ініціатором і провідним співтворцем тієї системи держав. Потужними важелями у втіленні такої політики в життя були б створені в братніх державах українські культурні центри, діяльність яких не спотворював би дух малоросійства й манкуртизму.

Василь Заєць

У вашій газеті „Нація і держава" № 2 (13) за 20 січня 2004 р. я прочитав статтю Марії Косовської „То хто старший?", в якій йдеться про те, що Росія привласнює нашу національну культурну спадщину. Воно справді так, бо навіть назву своєї держави „Росія", росіяни взяли від назви нашої держави – Київська Русь.

Росія привласнює також історію старовинних монет доби Київської Русі, видаючи їх за „древнейшие монеты Росии", чим штучно збільшується у часі історія Росії. Є монети – є держава. Але Росії не було ще 300 років після виходу цих монет. Перші монети Росії з'явилися взагалі в XVII ст. Подивіться книгу „Тисячелетие древнейших монет Росії" („Искусство", м. Ленінград, 1983 р.) Ще додам, що ці старовинні монети доби Київської Русі зберігаються в музеях Росії, як і клейноди Війська Запорізького, і Росія не збирається нам їх повернути.

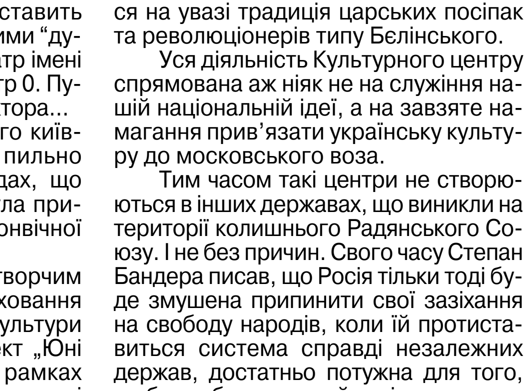
І ще парадокс: тисячоліття християнства святкували чомусь в Москві, а не в Києві. А генеалогічну схему родів Київських князів X-XI віків, видають за схему „древнейших русских княжеских родов".

Геральдична символіка старовинних київських князівських родів, а також тризуб на реверсі (зворотня сторона монети) - це не бандерівський знак, а державна символіка нашої прадавньої Київської Русі. З цим не завадило б ознайомити наших державних посадовців і депутатів Верховної Ради.

Якщо аналізувати походження російських прізвищ, то вони взагалі не мають історії. Частина прізвищ: Иванов, Петров, Сидоров, Романов... – походять від імен Іван, Петро, Сидір, Роман..., частина від польських , а значна частка – від татарських.

Їхня ж книга „Русские фамилии тюркського происхождения" („Наука", Москва, 1979 р.) це підтверджує. І їхні такі знамениті прізвища, як Суворов, Кутузов, Гагарин, Тургенєв, Булгаков, Ушаков, Сабуров, Давидов і т.д. – це все - татарські прізвища.

Олег Грабовський,
м. Хмельницький

В. Медведчук взявся не за свою справу

Полтавська газета "Вечірня Полтава" зробила послугу „Нашій Україні", надрукувавши в одному номері дві статті: „Людина, яка сім разів тікала із фашистських таборів смерті, все життя пропрацювала сільським учителем під негласним наглядом КДБ" та „Депортація: злочин сталінського режиму проти українського народу". Перший матеріал розповідає читачам про великий життєвий подвиг простого сільського хлопця А. Ющенка, що пройшовши через пекло гітлерівських концтаборів, зберіг справжні людські цінності, створив сім'ю, виховав двох синів, один з яких нині - лідер „Нашої України". А от „кращий" юрист і журналіст України В. Медведчук взявся вочевидь не за свою справу. Майже рік за допомогою Шевченківського райсуду м. Києва він намагається притягти до кримінальної відповідальності автора популярної книги "Нарцис" Д.Чобота. На суді і в опозиційній пресі оприлюднено десятки документів, які свідчать про зв'язки батька глави президентської адміністрації з німецьким окупаційним режимом у 1941-1944 рр. В. Медведчук просто не має морального права просторікувати про ті жахливі події 60-річної давності на Західній Україні. Порівнюючи обидва газетні матеріали, полтавські читачі неодмінно зроблять вибір на користь родини, потерпілої від окупантів, а не тих, хто допомагав їм вивозити українську молодь до Німеччини. На думку полтавської інтелігенції, це дуже відчутний ляпас по іміджу В. Медведчука та СДПУ (о).

Розперезалася пані Вітренко

Минулого тижня в Полтаві відбулася презентація громадського об'єднання „Навеки с Россией", організованого під егідою ПСПУ. Власне, це і є той виборчий блок, на чолі якого відома прогресивна скандалістка Н. Вітренко йтиме на президентські вибори. До складу блоку, окрім правильних соціалістів, увійшли різного роду православні братства, лівобережні козаки (а їх чого туди понесло?), історичні товариства та жіночі організації певного спрямування. За що ж збирається боротися весь оцей різношерстий люд? Головна мета - створення Союзу України - Білорусії - Росії та підтримка російської православної церкви як його духовної основи. Красномовніше - не скажеш. Не завадило б пані Вітренко прислухатися до найбільшого прихильника такого об'єднання О. Лукашенка. Після відомих „газових війн", той заявив про неспроможність їхнього союзу з Росією і вперше повідомив про багатовекторність свого політичного курсу. Якщо додати сюди невщухаючі російсько-українські „війни на енергетичному фронті", так і не вирішену за 12 років існування СНД проблему вільної економічної зони, то в ідею слов'янського союзу може вірити хіба що пані Вітренко. На підтримку задекларованої програми блоку активісти ПСПУ роздавали газету соціалістичної опозиції „Досвітні вогні". Полтавців при цьому чомусь найбільше цікавило, що воно таке – соціалістична опозиція і до кого Н.Вітренко в опозиції – до О.Мороза чи до Л.Кучми?

А може, до українського народу?

Мороз – останній шанс Кучми?

Нарешті соціалісти визначилися стосовно президентських виборів. Голова обласної організації СПУ, нардеп С. Бульба чітко й недвозначно заявив, що головним завданням партії є створення партійних осередків практично в кожному селі, селищі чи місті, аби перемогти на майбутніх президентських виборах. Головним конкурентом О.Мороза, на його думку, буде В. Ющенко (в смт. Козельщина він закликав переврбовувати „нашоукраїнців", знищувати їхні агітматеріали). З головним ворогом соціалісти визначилися. А хто ж буде головним союзником? І тут у соціалістів теж немає вибору – без підтримки Л.Кучми їм нічого рипатися на вибори. Леонід Данилович також не має іншого шляху, як домовитися з О.Морозом, бо політична реформа так і не дала відповіді на головне питання – як гарантувати безпеку родині й капіталам. Мороз – то останній шанс Л. Кучми. Він залюбки пожертвує і В. Януковичем і В. Медведчуком, і ким завгодно. Отож, нині діючому президенту залишається достроково піти у відставку. За ще не перекроєною Конституцією ошелешений народ протягом 90 днів повинен буде обрати нового главу держави. Пропрезидентська більшість і вірний васал П. Симоненко з товаришами дружними рядами виступлять на підтримку О.Мороза. Залишається нейтралізувати Ю.Тимошенко і В.Ющенка. Широкомасштабна багатоходова операція російських і українських спецслужб у цьому напрямку вже розпочалася. Опальний бізнесмен Б. Березовський, екс-кандидат у президенти Росії І. Рибкін, депутати від „Нашої України" П. Порошенко і Д. Жванія - лише перші і не головні фігуранти в ній.

Прес-служба Полтавської ОГО „Наша Україна"

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ ЛЕОНІДОВІ КУЧМІ

ТЕРПИТЬ, ТЕРПИТЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД, АЛЕ Ж КОЛИСЬ ТЕРПЕЦЬ УРВЕТЬСЯ...

І Ви, і я – українці. Лише Ви - представник влади, гарант Конституції, яка, до речі, майже не працює, і яку Вам заманулося під кінець Вашого владарювання змінити. А я - проста гуцулка з Карпат, по Вашому – пересічна громадянка, хотіла би користуватися усіма статтями Конституції, але послуговуюсь лише деякими з них, і то обсмиканими з усіх боків Вашою виконавчою владою. І в нас з Вами ну ніяк не збігаються наші погляди, проблеми та навіть мрії. І воно наче так і мало би бути, але ж хоч одне-єдине в нас повинно бути спільним: ви повинні дбати за мене всією повнотою Вашої влади, а я - підтримувати Вас. Тоді і Ви, і я були б однієї думки, однієї мрії, - щоби Бог хранив нам Україну! Щоб і Вам, і мені боліло так, як Василь Стус пише:

«Там – Україна! За межею.
Там, лівіше серця...»

А от чи болить Вам те місце?! Бо мене болить, пече, ятрить, кривавить лівіше серця – моя Україна!

Колись Лех Валенса виголосив, що він – президент всіх поляків, включаючи і діаспору. Ви ж навіть не є президентом всіх українців, які живуть в Україні, а лиш маленької жменьки олігархів, які своїми грошима привели Вас до влади. Ви разом з ними цілеспрямовано винищуєте нашу націю. Ви розсіваєте нашу молодь по закордонах, сприяючи знищенню генофонду нації. Ви і Ваша влада довели українців до епідемії туберкульозу, нищите і душите нас безробіттям. Ви зі своїми прибічниками заганяєте наше майбутнє – дітей, як не в підвали, то в неуцтво. Ви і Ваша олігархічна влада закопуєте нас, пенсіонерів, ще напівживими в землю. Вже нас не 52 млн., а лише 47! Старі вимирають, молоді за кордоном або спиваються, а малі не хочуть родитись в керованій Вами державі. Правда, росте валовий продукт, особливо за пана Януковича, але що то таке, простий пересічний громадянин і не знає. Та чи й потрібно йому це знати? Хай знають про це спеціалісти, а нам, простим українцям, аби було за що купити той продукт. Зараз продовжуєте винищувати новою пенсійною реформою, змінами до Конституції, тими законами, що протягують олігархи через парламентську більшість.

Я сильна й мужня жінка, хоч з Вашої ласки мала би вмерти вже декілька разів.

Уперше за Вашого президентства та прем'єрства Лазаренка. Коли не отримувала пенсії, а конче був потрібний інсулін і астмопент. Коли ділила ту копійчину, зароблену власною тяжкою працею (виростила щось на городі та продала на базарі), і ворожила - купити собі ліки, а чи хліба дітям? І певно, як і кожна мати, вибирала - діти й хліб. Як я тоді вижила, один Бог знає!

Вдруге хотіли закопати мене за Вашого президентства і прем'єрства Кінаха. Коли знадобилася операція тяжка й негайна. А я все відтягувала, бо де ж тих грошей узяти на наркоз, на ліки чи навіть на гумові рукавички для хірурга? Дотягнула, що відвезли зразу на хірургічний стіл. Вижити вижила, але „борги" сплачую й досі.

Втретє Ви хочете поховати мене зараз за допомогою нової пенсійної реформи, бо залишили мене і мою маму лиш на одну мою 98-гривневу пенсію, хоч ми пропрацювали медсестрами все своє життя: мама – 40 років, а я - 27. Що це: пенсійна реформа, чи видача п. Януковичем путівок на той світ?

А може вже зразу приб'єте таких, як я, тим валовим продуктом, щоб довго не мордувались!? А вже тих, хто виживе після вашого президентства, можете сміливо відправляти на Марс чи Місяць, - вони витримають все. Ваше КБ посприяє у здійсненні Вашої мрії. А Ваш уряд, бач, вже й позики взяв під неї. Правда, хто той борг віддавати буде? Чи я з Марса слатиму, чи мої онуки тут на землі віддаватимуть, клянучи і Вас, і мене, ну а найбільше ту владу, яка не відає, що робить, а, може, навіть дуже добре відає?

Ви хвалитесь завжди, що за Вашого президентства не було міжнаціональних конфліктів. Так не Ваша в тому заслуга, то завдяки довготерплячості українців. Віками терпіли ми всіх і все. Віками терпляче виживали і під Австро-Угорщиною, і під Польщею, і під Румунією. І рік Росії в Україні, який тягнеться вже понад 350 років, терпляче зносимо. І московський патріархат живе, процвітає і нахабніє за Вашою допомогою і понині.

Терпить, терпить український народ, але ж колись терпець урветься.

Часом дивлюсь отой «Ключовий момент» на «Інтері». Там просять вибачення, прощення. Коли ж попросять прощення у нас, українців, у всіх разом взятих і в кожного окремо? За винищення за часів Катерини і Петра, за знищення українського юнацтва під Крутами, за не нашу громадянську війну, за колективізацію, за голодомори, за Соловки – де цвіт української нації знесилений падав... Боже, та це ж можна продовжувати й продовжувати...

А гордих гуцулів вивозили в потягах для моржинки подалі, де ніхто би не чув їхнього волання до Бога! А скільки залишилось навічно лежати в рідних Карпатах, вибитих по бандерівських схронах. А вони ж прагнули лише свободи, незалежної держави і свого поводиря. Свого українського, який би жив з народом однією думкою, одним життям, одними мріями. Хто компенсує нам, принаймні, моральні втрати, бо матеріальні - Ви відмовляєтесь відшкодувати? Євреям платять за їхній холокост, - хто нам заплатить, а він же продовжується й понині?

Страшно жити в такій державі за такого президента! Але ж мило й любо на своїй Україні. Це моя рідна земля, я люблю свій народ, свої Карпати, свою родину, свою історію, свою мову. Для мене - це найкращий куточок землі. Тут на цвинтарі лежить моя померла родина, до якої на свята приходить вся моя жива родина. А на Великдень і Провідну неділю – оживає цвинтар, бо тут ми всі. І ті, що далеко лежать у чужих землях, - а їх мільйони, і ті, що далеко, але моляться за Україну, і ті, що гарують по закордонах. Ми всі однієї думки з тими, що лежать в рідній землі під хрестами. Та чи Вам це зрозуміти?!

Тому і мрія моя протилежна Вашій. Не на Марс я хочу. Хочу тут, на Землі, на рідній планеті, у її найкращому куточку – Україні зібрати всіх українців і створити для них зелений рай. Повірте, „любий земляче", – вони того варті. Ви, „найдорожчий мій співвітчизнику" і всі ті „дорогі", які сидять в уряді та Верховній Раді, маєте дбати про те, щоб моя мрія збулась. Знаю, скажете, що то - мої проблеми! А я відповім: „Поки мої проблеми, моє життя, моя мрія не стануть Вашими проблемами, Вашим життям, Вашою мрією - не буде в нас процвітати Україна.

Ліна Костенко писала:

Бо поки ми тут
про свободу мимрили,
То інші вже свободу здобули.
А ми усе співаєм, як не вимерли
Або, як нас в неволю продали.
І де той геній, до народу дбалий,
Щоб розбудив нам
умисел старий, -
І ні нікчемним словом,
що як нежить,
А як народу гідному належить.

Я, гідна представниця гідної нації, хочу, щоб така „нежить", як Ви, мій „любий земляче", більше не закладала мені ніс. Хусточку я виварю. Даруйте мені цей вислів Ви, і Ти, мій Боже.

З повагою

проста гуцулка з Карпат п. Антоніна Спільна, дочка Рози й Петра з селища Кути, що на Косівщині

"Нема сигналу!"

Картина діяльності уряду В. Януковича є непривабливою. По-перше, безпідставне заниження розміру мінімальної заробітної плати до 205 гривень, яка не взмозі гарантувати більш-менш пристойного існування працюючому українцеві за умов прожиткового мінімуму у 358 гривень. По-друге, пенсійна реформа нічого доброго не дала більшості населення. А ще ріст цін та тарифів на життєво необхідні товари, житлово-комунальні послуги, ліки. Такі підприємства, як "Донецькобленерго", КП "Вуглик" (Горлівка), "Артемвугілля", Новгородський машинобудівний завод (м. Дзержинськ) та інші зарплату робітникам не платять, а якщо й платять, то нерегулярно. Урядом дозволено відключати споживачів - злісних неплатників від мереж тепло-, водо-, газо, електропостачання. Але, чи є злісним неплатником робітник, скажімо, збанкрутілого горлівського підприємства "Хвиля" (міськводоканал), якому так і не виплачено заробітну плату? А працювало там понад півтори тисячі робітників. Хто визначить, є той неплатник - злісним чи не злісним? І хто його зробив "злісним"?

На тлі усіх цих негараздів постає ще одна проблема – відсутність правдивої інформації у ЗМІ. У Донецьку щось „дивне" відбувається із п'ятим телевізійним каналом. Тільки-но починаються новини, як канал наче завмирає і спостерігати на екрані можна тільки напис: "НЕТ СИГНАЛА!" Напевно тому й "нет сигнала", аби в Україні "єдіномислие подать", аби не було ніякого плюралізму думок і поглядів.

Геннадій Авілов,
голова Дзержинської МО КУН

Юрій Борець з юнацьких років - член ОУН і вояк УПА. Під час Другої світової війни він на Закерзонні боровся за відновлення української державності проти всіх поневолювачів України: польських, німецьких і російських. Боротьба ця була жорстокою. Окупанти знищували цілі села, проводили масові арешти, а в 1947 році провели акцію геноциду "Вісла" і вивезли насильно всіх українців з їхніх рідних земель.

В СІДНЕЇ Є ВУЛИЦІ ІМЕНІ СТЕПАНА БАНДЕРИ, СИМОНА ПЕТЛЮРИ І ... ЮРІЯ БОРЦЯ

Щоб донести до вільного світу правду про українську визвольну боротьбу та комуністичні злочини, Головне Командування УПА організувало рейд трьох сотень до Західної Німеччини. Після важких боїв сотні пробились на Захід і доручене їм завдання блискуче виконали. Вільний світ на власні очі побачив живих борців за волю України і повірив їхнім словам.

В одній з цих сотень був і Юрій Борець – булавний „Чумак". Він не припинив боротьби за визволення України й у вільному світі. Опинившись в Австралії, він, завдяки своїм здібностям, зумів стати одним із провідних організаторів будівельної справи у Сіднеї. Тут він збудував вулиці, названі іменами Степана Бандери та Симона Петлюри. На відзначення його великих заслуг мерія Сіднею одну з вулиць назвала іменем Юрія Борця.

Юрій Борець з дружиною Тетяною стали засновниками організованого українського життя. Ю.Борець заснував Австралійську Станицю Братства УПА, в якій довгі роки був головою, а дружина Тетяна - Союз Українок Австралії.

Сьогодні Юрія Борця знають не тільки як успішного підприємця і громадського діяча, але й як публіциста та письменника. Він поставив зберегти для наступних поколінь українців героїчні сторінки національно-визвольної боротьби. Сьогодні в Україні добре відомі його документально-патріотичні та мемуарні твори: "УПА у вирі боротьби", "Рейд без зброї", "З найкращими", "Шляхами лицарів Ідеї і Чину" та політичні книжечки-метелики на актуальні теми сьогодення.

Для інформування уряду та населення Австралії про українську справу, він написав і видав брошури про голодомор в Україні та на захист поневолених Москвою націй. Після відновлення незалежності України Ю. Борець написав книжку "За Україну, за її волю", брошури "Слово до молоді", "Боротьба з двоголовою гідрою", "Незборимі русичі-українці", "Ідея сильніша від зброї", "ОУН і УПА в боротьбі за Українську державу", видані більш як 100-тисячним тиражем. Він також є автором летючок "Слово до молоді", які розповсюджуються серед учнів шкіл та студентства, допоміг видати книжки та брошури багатьох авторів в Україні, які пишуть на національно-патріотичну тематику. Ю. Борець двічі відвідував незалежну Україну. Основною причиною всіх негараздів у нашій державі ветеран УПА вважає відсутність української державницької еліти, яку впродовж кількох століть нищили окупанти. Він переконаний, що лише українська молодь, яка сповниться гордістю за минуле України, зможе змінити становище на краще. Тому колишній повстанець докладає усіх зусиль, щоб донести до молоді правдиву історію нашого народу.

Щоб розповісти правду про визвольну боротьбу ОУН та УПА й віддати належну шану своїм бойовим побратимам, які склали голови в боротьбі за Українську державу, Ю. Борець профінансував створення фільму «Залізна сотня» про сотню УПА славного командира Михайла Дуди – «Громенка», в лавах якої він боровся з ворогами і пробився у вільний світ.

26 березня Юрію Борцеві виповниться 82 роки. Та попри ці роки він і нині активний борець за духовне відродження українського народу, продовжує активно вивчати громадсько-політичне життя в Україні, підтримує тісні контакти з патріотичними організаціями, пише брошури та статті. В нього визрів ще один задум – створити історико–документальний фільм, початки української державності, про велич Київської Руси–України. Фільм має поки що робочу назву "Наша Батьківщина".

Сердечно вітаємо Вас, дорогий наш Земляче, друже Юрію Борець - булавний УПА „Чумак", з днем Вашого народження і щиро бажаємо Вам доброго здоров'я, щастя та добра на многія і благія літа.
Науковий відділ Всеукраїнського Братства ОУН-УПА. Конгрес Українських Націоналістів. Друзі

Пам'ятнику Кобзареві в Нікополі – бути!

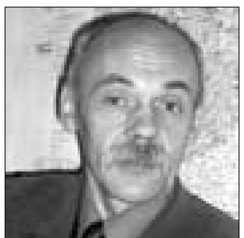
Дев'ятого березня у Нікополі відкрито меморіальну дошку на місці майбутнього пам'ятника Т. Г. Шевченкові. Українська громада міста довго чекала цього дня. Ще на початку нашої незалежності кобзарі збирали кошти на пам'ятник Тарасові, але всі кошти пропали разом із відомим банком...

І ось нарешті. Ще за годину до початку мітингу, присвяченому цій події, почали збиратися люди. Співали Шевченків „Заповіт", „Любіть Україну" В. Сосюри, пісні Січових стрільців. Присутніх привітав міський голова С. Старун, учасник визвольних змагань, член КУН С. Борозний.

Голова МО Конгресу С. Зубкова читала власні вірші, присвячені Шевченкові. Виступали самодіяльні артисти. Хоча погода була холодна й вітряна – людей зібралося багато. Тарас єднав і зігрівав усіх своїм генієм.

Прес-служба Нікопольської МО КУН

БАНКОВА УТИХОМИРЮЄ ХМЕЛЬНИЧЧИНУ

Богдан Одуд, голова Шепетівської МО КУН

Після виборів 2002 року влада ряду найбільших міст Поділля стала під опозиційні до прокучмівського режиму кольори. За підтримки блоків Віктора Ющенка „Наша Україна" і Юлії Тимошенко міськими головами стали: у Шепетівці - В. Малькін; у Нетішині - М. Панасюк, у Старокостянтинові - М. Мельничук, а в обласному центрі - М. Приступа.

Реакції Адміністрації Президента, в арсеналі якої широкий набір моделей утихомирення бунтівних регіонів, приведення їх до слухняності, довго чекати не довелося.

На Хмельниччину прибула президентська інспекція. Голові облдержадміністрації дали зрозуміти: або він наведе прокучмівський порядок, або з дня на день його звільнять з посади. Інакше кажучи, з керівником області В. Лундишевим повели „гру в невизначеність", своєрідно "підвісили", щоб зробити слухняним.

І почалося.

У Нетішині, щоб усунути міського голову з посади, вдалися до підбурення депутатів міської ради, домоглися навіть проведення таємного голосування. Правда, більшість депутатів міськради все ж таки відстояла свого голову.

Але найпотужнішому тиску збанкрутіла влада піддає Шепетівського міського голову, члена Конгресу Українських Націоналістів. І не дивно. Справа в тому, що в місті є досить ласий шматок для "прихватизаторів" - м'ясокомбінат. Його, як і більшість м'ясокомбінатів України, стараються взяти під свій контроль бізнесмени, що сповідують ідеологію СДПУ(о), рахуй В. Медведчука. Зрозуміло, що міський голова, відстоює інтереси мешканців міста. Ось і почали випробовувати об нього свої зуби владоможці з Печерських пагорбів. Спочатку в кулуарних розмовах міському голові запропонували високу посаду в області. Та коли В. Малькін на таку пропозицію не повівся, проти нього стали працювати, як кажуть, витончено і апробовано. Почали з чорного піару. У Шепетівку завітала сумнозвісна ТРК "Ера", яка „створила" фільм про місто і міського голову. Знімальна група поїздила околицями, познімала смітники, які є в кожному місті, і потім кілька разів цей фільм-негатив демонстрували на всю Україну. Наскільки мені відомо, хвилина ефіру на загальнонаціональних каналах коштує 5000 дол. За нашими підрахунками показ цього фільму обійшовся замовникам у 800 тис. дол. За такі гроші у місті можна було побудувати найсучасніший сміттєпереробний завод, і не один.

Тепер усунути міського голову у Шепетівці намагаються руками місцевої еліти. Виконавцями замовлення, як подейкують, є: Я. Максімов, який похваляється своїми зв'язками з Януковичем, керівник ВАТ "Шепепетівське АТП 16807", голова міської організації партії промисловців і підприємців, родом з Донеччини; п. Заболоцький, депутат міськради, колишній керівник "Водоканалу", пов'язаний довготривалими зв'язками з керівником обласної держадміністрації, замішаний у справі про нецільове використання 400 тис. грн. державних коштів, член міської організації СПУ; А. Артерчук, як не дивно, рухівець, якого на початку 90-х років, після пікетування шепетівської райдержадміністрації та переговорів з тодішніми керівниками ввели в апарат виконкому, призначивши головою комітету з приватизації (правда, з того часу його патріотичні настрої переродились: у 1998 р. став головою пропрезидентської громадської організації "Злагода", паплюжив опозицію під час антипрезидентської акції "Повстань, Україно!"); М. Літвінчук, колишній директор ВАТ "Будматеріали", теж відомий своїми давніми зв'язками з обласним керівництвом. Чи не під їх керівництвом що не день, то чиняться нові провокації проти міського голови і його найближчого оточення. На останній сесії міськради депутати з пропрезидентської партії "Жінки за майбутнє" популістськи критикували працівників міськвиконкому. Від „жінок" не відстають соціалісти та комуністи. Для підсилення своєї юдиної справи підключили ЗМІ: 2 березня ц. р. хмельницька обласна газета "Подільські вісті" , без будь-якої перевірки фактів, опублікувала наклепницьке „звернення мешканців" м. Шепетівки до депутатів міської ради, керівників області та держави, в якому висловлювалося невдоволення роботою міського голови. Стаття називається "Так далі керувати не можна". Але й це не все. Після публікації провладні сили організували ще й мітинг, на якому „трудящі" знову поливали грязюкою В. Малькіна...

Ось такий тиск, ось така розправа за всіма правилами кучмівсько-медведчуківських темників. Але мусимо і це пройти, мусимо витримати. До 30 жовтня вже не так і далеко...

Від редакції: Коли статтю вже було підготовлено до друку, стало відомо, що зранку 18 лютого в Шепетівці опозиція розповсюдила газету „ Наш дім – Шепетівка", засновану міськими організаціями КУН та „Батьківщина", в якій викривались підступні наміри організаторів Шепетівського заколоту. Вже через декілька годин після цього серед білого дня, в приватному будинку секретаря міської ради О. Царика (члена Національної спілки журналістів України) було вчинено погром. Злочинців, як завжди буває в таких випадках, не виявлено.

ШАНОВНІ СПІВВІТЧИЗНИКИ! ВСТУПАЙТЕ І ПІДТРИМУЙТЕ ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

«ЗА УКРАЇНУ! ЗА ЮЩЕНКА!»,

ПОЧЕСНИМ ГОЛОВОЮ ЯКОГО Є ВІКТОР ЮЩЕНКО

Витяг зі Статуту

СТАТУТ
Всеукраїнського об'єднання "За Україну! За Ющенка!"

1. Загальні положення

1.1. Всеукраїнське об'єднання "За Україну! За Ющенка!" (надалі "Об'єднання") є всеукраїнською неприбутковою громадською організацією, яка об'єднує громадян України на основі спільності інтересів для реалізації мети та завдань, передбачених цим Статутом.

1.2. Об'єднання створюється і діє у відповідності до Конституції України, Закону України "Про об'єднання громадян», інших законів України та цього Статуту.

1.3. Об'єднання поширює свою діяльність на територію всієї України.

1.4. Об'єднання має відокремлене майно, самостійний баланс, рахунки в установах банків та інші реквізити з власною назвою.

1.5. Об'єднання має власну символіку.

1.6. Об'єднання будує свою роботу на принципах законності, добровільності, самоврядування, рівності прав його членів.

1.8. Діяльність Об'єднання є гласною. Об'єднання регулярно обнародує інформацію про свою діяльність.

1.11. Місцезнаходження вищих статутних органів Об'єднання: м.Київ, вул. Ярославів Вал, 9, другий поверх.

2. Мета, завдання та напрями діяльності

2.1.Метою Об'єднання є сприяння задоволенню та захисту законних соціальних, економічних, творчих, вікових, національно-культурних, спортивних та інших спільних інтересів членів Об'єднання.

2.2. Основними завданнями Об'єднаня є:

- сприяння згуртуванню широких громадських кіл задля реалізації конституційних прав і свобод людини;

- залучення громадян до участі у суспільно-політичному житті України, сприяння підвищенню їх громадської активності;

- сприяння культурному відродженню українського народу та духовному збагаченню особистості, всебічному розвитку культури, традицій та звичаїв, відродженню історичної пам`яті та національної свідомості;

- сприяння членам Об'єднання у здійсненні науково-просвітницької діяльності, правової освіти громадян;

- сприяння членам Об'єднання у роз'ясненні внутрішньої і зовнішньої політики Української держави, шляхів та перспектив здійснення політичних, економічних та соціальних реформ;

- сприяння проведенню в Україні демократичних перетворень.

2.3. З метою виконання завдань і цілей, визначених цим Статутом, Об'єднання в установленому чинним законодавством порядку:

- створює інформаційну базу Об'єднання, надає членам Об'єднання безкоштовну правову та іншу допомогу;

- бере участь у політичній діяльності, може проводити масові заходи;

- у випадках, передбачених чинним законодавством, делегує своїх членів до складу представницьких органів;

- сприяє розвитку дослідницької мережі з наукових проблем, розробці проектів програм економічного та соціального розвитку в регіонах;

- сприяє реалізації національної та регіональних програм підтримки малого та середнього бізнесу;

- через засоби масової інформації здійснює пропаганду та популяризацію досягнень членів Об'єднання, розповсюджує інформацію і пропагує свої ідеї та цілі;

- організовує проведення свят, виставок, фестивалів, виступів, лекцій тощо;

3.Членство в Об'єднанні

3.1.Членство в Об'єднанні є фіксованим, індивідуальним.

Членами Об'єднання можуть бути особи, які досягли 14 років.

До ________________________________ осередку
назва осередку (сільського, міського)
____
(району)
____
(області)
Всеукраїнського об'єднання
"За Україну! За Ющенка!"
____
____
(прізвище, ім'я, по батькові)

ЗАЯВА

Прошу прийняти мене в члени **Всеукраїнського об'єднання "За Україну! За Ющенка!"**

Зі Статутом Об'єднання ознайомлен.., визнаю і зобов'язуюсь його виконувати.

"__" ________2004 р. ________________
(дата подачі заяви) (особистий підпис)

Рішення: ________________________
____
"_____." ________________________
__" ________2004 р. ________________
(дата розгляду заяви) (підпис)

ЯК РОЗПРАВИЛИСЬ З ЖУРНАЛІСТОМ РУСЛАНОМ АНТОНИКОМ

"Справа Гонгадзе", яка активізувала дії опозиції проти Президента України і в результаті спричинилася до небувалого загострення політичної кризи в нашій державі, не є поодинокою. Журналістів, представників четвертої влади, які мали сміливість цю владу критикувати, піддавали гонінням, фабрикували проти них справи ще до того, як зник Гія. Роблять це й опісля.

Яскравим прикладом є "справа Антоника", яку можна вважати прологом до "справи Гонгадзе".

ЖИТТЯ РУСЛАНУ ВРЯТУВАВ МІНІСТР ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

19 травня 2000 року в Києві був затриманий ведучий інформаційних програм Народного телебачення України (НТУ) Руслан Антоник. Журналіста звинуватили у вбивстві підприємця П.Тичинського і напередодні нового століття засудили на 13 років позбавлення волі.

Тривалий час Руслан Антоник працював диктором на дрогобицькому радіо. Всі, хто його знає, стверджують, що він скромна і врівноважена людина, яка не здатна на вбивство. Саме у той, фатальний для Руслана день, він ішов на вечірню службу до отця Богдана Чурила (церква на Аскольдовій могилі в Києві). Журналіст готувався до вступу в духовну семінарію, мріяв присвятити своє життя Богу.

Хід слідства і, особливо, вирок суду наводять на сумні думки: чи в правовій державі ми живемо? Судіть самі. Лише через тиждень після затримання керівництву телекомпанії, де Руслан Антоник працював редактором-диктором, повідомили, що він знаходиться в ізоляторі тимчасового утримання Печерського райвідділу внутрішніх справ м. Києва.

Відразу до справи взявся відомий київський адвокат Сергій Крижанівський, який, прибувши до ізолятора й побачивши, в якому стані знаходиться Руслан Антоник, намагався викликати швидку допомогу. Проте, як сказано в розповсюдженій тоді заяві НТУ, старший лікар міської станції швидкої допомоги (особистий номер 5), посилаючись на внутрішньовідомчі інструкції та ...міліцейську заборону, на екстрений виклик так і не приїхав.

На той час журналіста жорстоко побили. В нього зафіксували струс мозку, переламаний ніс, гематоми обох підокових ділянок, значно підвищений тиск, а сам Руслан потребував невідкладної консультації невропатолога, оскільки знаходився на межі важкого психічного зриву. Лише після особистого втручання тодішнього міністра охорони здоров'я України Віталія Москаленка – „швидка" приїхала через годину. Руслан Антоник був госпіталізований у Жовтневій клінічній лікарні, причому його прикували кайданками спочатку до міліціонера, а потім і до ліжка. Працівники Печерського райвідділу внутрішніх справ, як стверджують колеги Руслана Антоника, намагалися перевезти його з лікарні, але цього не допустила черговий лікар Л. Вакуленко.

Зі слів журналіста стало відомо наступне. Протягом тижня з моменту затримання Руслан Антоник перебував у камері з кримінальними елементами, які фізично знущалися з нього. Жодна медична допомога журналістові не надавалася.

Паралельно з цим слідчі здійснювали психологічний тиск на журналіста, змушували його зізнатися в нескоєному злочині. Врешті-решт, побоюючись за своє життя, він підписав усі необхідні папери…

РОЗПРАВА ЗА ПРОФЕСІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Після жорстокого вироку суду стало зрозуміло, що Руслан став жертвою провокації правоохоронних органів, на нього "начепили" злочин, якого він не здійснював. Найбільше до цього спричинилася професійна діяльність журналіста.

Ось як сказано про це в заяві трудового колективу НТУ: "Характерно, що протягом квітня-травня 2000 р. Руслан Антоник вів критичні програми з циклу "Воістину відверто" під назвою "Афера українського масштабу" про факт байдужості Федерації профспілок України до справді народних проблем.

Попередньо Руслана Антоника анонімно залякували, погрожували, що з ним може статися непередбачене".

Розправа за професійну діяльність. Ця тема у світовій журналістиці не нова, а тому особливих коментарів не потребує. Стосовно України, то ми занадто рано стали звикати до цього явища й сприймаємо його, як щось буденне та природнє. Саме це й дозволяє так званим правоохоронним органам скоювати злочини проти тих, кого вони повинні захищати.

Домогтися правди буде важко, тому що вбитий П.Тичинський був зятем А.Гальчинського, радника Президента України. Українська преса писала про те, що *в* покійного були борги та комерційні стосунки з багатьма фірмами і підприємствами України. Він займався бізнесом у сфері енергоносіїв, продажем за кордон великих партій рогатої худоби та скуповуванням на фондовому ринку України великих підприємств, які опинились у стані банкрутства.

Саме ця обставина могла бути вирішальною, і Тичинський просто став жертвою кримінальних розбірок. Проте правоохоронцям було вигідно швидко відрапортувати і раднику Президента, і самому Леонідові Кучмі, що "небезпечний злочинець" (тобто Руслан Антоник) викритий і засуджений. Справжній убивця досі гуляє на волі, а замовники вбивства продовжують творити в Україні свої чорні справи.

Можна було би ще говорити, що основним свідком на суді виступила психічно хвора людина (олігофрен), що суддя не вважала за потрібне викликати до суду тих свідків, які справді могли пролити світло на суть цієї справи, а фактичні *докази,* які засвідчували непричетність журналіста до вбивства, взагалі не взяла до уваги. Треба було знайти офірного цапа - і ним виявився Руслан Антоник.

Дивує, що навіть преса, яка вважає себе значною мірою опозиційною і любить просторікувати про свободу слова в Україні, виявляє дивну прохолодність до "справи Антоника".

Долею нашого колеги опікуються впливові світові організації. "Міжнародна Амністія" та "Репортери без кордонів" мають намір докласти максимум зусиль, щоб він опинився на волі. Адвокати не виключають можливості звернення до Європейського суду в Страсбурзі.

Нині Руслан Антоник перебуває у дрогобицькій в'язниці.

Анатолій Власюк, м. Дрогобич

Загальні анкетні дані:

1. Дата народження ________________________
(число, місяць, рік)
2. Освіта ________________________
____
(середня, середня спеціальна, вища, коли і який навчальний заклад закінчив)
3. Спеціальність за освітою ________________
4. Місце роботи ________________________
____
(повна назва підприємства чи установи)
5. Посада ________________________
6. Домашня адреса ________________________
7. Телефон (дом.) ________ (роб.) ________
8. Членство в інших організаціях ____________
____
9. В яких напрямках діяльності бажаєте брати участь
____
____

Паспортні дані: серія ____ № _________

Виданий "____" ________________________

"___" __________2004 р. ________________
(особистий підпис)

Селяни стали батраками

У селян КДСП „Хлібороб" Магдалинівського району Дніпропетровської області, оформивши фіктивний протокол рішення загальних зборів, а потім районної Ради, забрали 700 га землі і передали у фермерський фонд для голови КДСП, голови сільради та ще кількох чиновників. Кожен із них має на підставних осіб до 50 га землі. Зарплата, бачте, у них мала.

Районні організації КУН та УНП допомагають членам дослідного господарства „Поливанівка"захистити їхнє право на землю. Селяни звернулися до органів державної влади з клопотанням про розпаювання цих земель. Першим відреагував керівник ДГ „Поливанівка". Він розповсюдив листівку, у якій пообіцяв селянам, що вони матимуть право збирати втрати урожаю після комбайна, а також отримають по 100 кг зерна за гроші, та натякнув - навіщо вам після цього земля.

Селяни обурені тим, що майно, яке належало пайовикам, виявляється арештоване нібито за борги господарства. В СК „Топчине" майно з пайового фонду на 500 тис. гривень перейшло у власність орендатора. На землях селян є газові родовища, тому ці землі залишено в державній власності та рішенням Магдалинівської районної Ради передано полтавським приватним підприємствам в оренду на 50 років. Можновладці вже зробили селян батраками.

Конгрес-інформ

---

3 лютого ц.р. „Нація і держава" опублікувала статтю С. Перепути „Хор малоросів у погонах". У редакцію надійшов лист від начальника - художнього керівника ансамблю пісні і танцю ВМС України капітана 1 рангу О. Горшкова і голови професійного колективу п. Т. Овсянкіної, у якому спростовується кілька фактів з публікації, а саме: до опублікованої в газеті афіші ансамбль не має жодного відношення; „основою всіх концертів були українські народні, військово-морські пісні і танці; пісні „Легендарний Севастополь" в репертуарі взагалі немає; дозвіл на поїздку в Іспанію ансамбль отримав від Міністерства оборони, а СДПУ (о) ніякого відношення до цього не має".

Редакція приносить вибачення колективу ансамблю і читачам за публікацію недостовірних даних. Однак у нас залишається сумнів, що пісні „Сєвастопольскій вальс", „Калінка", „Подмосковниє вєчєра", „Очі чорниє", „Катюша", „Дорогой длінною" та деякі інші, презентовані ансамблем в Іспанії, мають якесь відношення до української культури.

---

20 січня 2004 р. наша газета опублікувала матеріал Василя Тимчини з Запоріжжя „Відгомін сталінсько-брежнєвських часів", у якому йшлося про переслідування художника Г. Мацегори.

Редакція отримала лист начальника Управління культури Запорізької облдержадміністрації п. Л. Бельбас, у якому спростовуються наведені у статті факти. В листі зазначено, що „за багаторазові неетичні дії проти своїх колег-членів Національної спілки художників України, створення нездорової атмосфери в Запорізькій організації Спілки, постійні безпідставні звинувачення її керівних органів та невиконання рішень Мацегору Г.П. виключено із членів ЗОО НСХУ (протокол засідання ради НСХУ №7 від 22-23. 12. 2003 р.)".

У редакцію також завітали голова Запорізької ОО НСХУ п. Ірина Гресик та її чоловік Сергій Гресик, яких звинувачено у статті В. Тимчини в переслідуванні та побитті Г. Мацегори. Вони документально довели свою непричетність до приписаних їм діянь.

Редакція приносить свої вибачення п. Ірині Гресик та Сергію Гресик за публікацію про них недостовірних даних, а також читачам, яких введено в оману.

Редакція газети „Нація і держава"

"Сибіріада польська" в Україні

Збігнев Доміно

Нещодавно побачив світ український переклад роману польського прозаїка Збігнева Доміно "Сибіріада польська". Це художньо-документальна історична епопея про нелегкі часи нашої спільної історії, пов'язані з депортацією поляків та українців із західних областей України до Сибіру, реалістичний життєпис каторги спецпереселенців у тайзі.

Роман, написаний патріотом Польщі і сповнений польської національної гідності, водночас насичений численними прикладами високих проявів людяності та взаємодопомоги корінних жителів і представників депортованих народів – поляків, українців, чеченців, прибалтів та інших, у кожного з яких була своя „сибіріада", але всіх єднала надія на краще.

Презентація видання за участі автора, представників культурної та мистецької еліти України, широкої громадськості відбулася в Українському фонді культури.

Представляючи Збігнева Доміно як свого особистого друга, письменник Євген Лук'яненко назвав його також "найкращим другом України серед польських письменників". Українська історія завжди знаходила відбиток у його творчості.

Найбільшим утіленням сподівань польського письменника, пов'язаних з Україною, можуть бути слова П. Грабовського:

В чаду скаженого прокляття
Потоком кров лили батьки;
Та час минув, ми рідні браття…

Високим гуманізмом цих рядків проникнута "Сибіріада польська".

Письменнику О. Сизоненку роман нагадав роки фронтової молодості на польській землі, де його вперше вразив дух польського патріотизму і національної гідності. Цих високих почуттів так бракує сьогодні нашому народові.

Польським націоналістом вважає Збігнева Доміно кобзар Василь Литвин, і, як український націоналіст, закликав його долучитися до очищення запльованого нині поняття „націоналізм".

На адресу автора звучало багато добрих і теплих слів, які єднала думка, що роман став важливим внеском у порозуміння та зближення поляків і українців.

З новим творчим доробком привітав Збігнева Доміно поет, народний депутат України Б. Олійник та вручив йому Міжнародну премію ім. В. Винниченка, присуджену в 2002 році Українським фондом культури.

"Сибіріаду польську" переклав українською мовою С. Савків – перекладач, для якого українсько-польське літературне і культурне співробітництво становить сенс біографії і творчості. Часопис "Нація і держава" радий долучитися до поздоровлень на адресу пана Станіслава, адже він наш доброзичливий читач та дописувач.

Богдан Захаряк

ДОНЕЦЬКІ "ЕРУДИТИ"

Нещодавно видавці Донецька вирішили ощасливити й розвеселити нашу бідну та смутну Україну багатотисячним виданням книжки якогось Остапа Вишневського "1000 найкращих тостів та вітань до свят і урочистих подій". Тут пан Вишневський — тільки укладач видання, всюдисущій тамада, може навіть масовик та ерудит. Тоді чом же його прізвище красується в іпостасі автора на обкладинці книжки? Куди дивились два редактори: В.Нечволода та Л.Куриленко? Невже ж вони - не ерудити?

В анотації записано: « У цьому виданні зібрані тости, анекдоти, прислів'я, пісні". Коротше кажучи: все, що треба для веселого застілля. Але наш донецький тамада спершу проголошує серйозне та марудне застереження: „Усі права на цю книжку знаходяться під охороною видавців. Жодна частина цього видання, включаючи назву та художнє оформлення, не може бути перероблена, перевидана, ксерокопійована, репродукована…" Ви зрозуміли, в чому річ? Донецькі ерудити натякають на свою застільну неповторність, унікальність. Отже, ми сякі-такі, не маємо права щось додати чи забрати в тамади Вишневського, а точніше - в "Товариства з обмеженою відповідальністю виробничо-комерційної фірми "БАО".

Про старі бородаті анекдоти говорити не варто. У таких випадках кажуть: "Бачили очі, що купували? Тепер їжте, хоч повилазьте". Одначе, я стверджую, що "Товариство з обмеженою відповідальністю" безвідповідально поставилося до розділу „Пісенне море". Ерудитам із Донецька й досі невтямки, що в українській веселій родині здавна знають, що й коли співати. То ж навіщо виставляти тут на посміховисько (навіть в українському перекладі) відому всім фронтовикам "Священную войну", де є слова: "Вставай, страна огромная, вставай на смєртний бой!"? А давню пісню "Комсомольці- добровольці" знають лише активісти комсомольського весілля, де тамадою був комсорг або парторг. "Шумел камиш" тоді співали на похмілля.

Більше пощастило видавцям із народними перлинами-піснями. На перший погляд, здається, ніби тут усе гаразд. Але "Пісенне море" раптом стало "морем по коліна" нетверезим ерудитам-хохмачам. Адже тостів було забагато, тамада сп'янів. Видавці й редактори теж хильнули зайву чарку, бо „народну" пісню "Повій, вітре, на Вкраїну" заспівали аж два рази. Щоправда, другий раз (красненько дякуєм!) назвали справжніх авторів: С.Руданського та М.Лисенка. Так чом же поруч не назвати також авторів пісень літературного походження: "Стоїть гора високая" (Леоніда Глібова) та "Ніч яка місячна" (Михайла Старицького)? Певна річ, забракло ерудиції. Знову ж у полоні оковитої той же тамада мелодію російської "Зємлянкі" приписав Платону Майбороді. Та усім відомо, що український народний композитор П.Майборода російських пісень не писав.

Іще одне суттєве зауваження, що межує із обуренням. На обкладинці книжки намальовано гарну українську жінку- молодичку у п'яному товаристві двох донецьких малоросів. Один із них - з козацьким „оселедцем" - викликає лиш огиду, а другий тип (у димину п'яний) нахромив зелений огірок не на звичайну виделку,а на символ нашої державності - омріяний тризуб. Є застільний, п'яний привід погигикати, ще раз "подразніть хахла". Це сьогодні рясно тиражується. Та я впевнений у тому, що усе це змальовано не з нашого веселого справді українського застілля, а з донецького комерційного Товариства з обмеженою відповідальністю.

Микола Сом, поет і вчитель

За волю співають незрячі, бо зрячі ту волю не бачать…

Автор цих рядків – народний кобзар Євген Адамцевич, 100-річчя від дня народження якого недавно відзначала громадськість Криму.

Зглиденна доля кобзаря визначила йому вічний спочинок у с. Холмовка під Севастополем. Там і досі живе з родиною його донька Тетяна Бобрикова.

Ініціаторами святкування ювілею народного співця виступили Севастопольська „Просвіта", міська організація КУН, журналісти телерадіокомпанії „Бриз", управління з виховної роботи ВМС України та громадськість Холмовки.

Вшанування пам'яті кобзаря розпочалося біля могили, на яку лягли квіти і вінки від холмовської молоді, моряків ВМС України, родини і громадськості. Голова блоку Віктора Ющенка „Наша Україна" в Криму В. Пробий-Голова наголосив, що пісенна спадщина Є. Адамцевича виховує в нас патріотизм і любов до рідної землі. „Запорозький марш", який нам подарував кобзар, - зазначив головний консультант представника Президента України в АР Крим В. Фесенко, - увів у зал засідань делегатів Першого з'їзду Руху і дотепер запалює наші серця і додає сил у розбудові незалежної України."

„Марш Євгена Адамцевича фактично став офіційним маршем Збройних сил України", – наголосив головний редактор ТРК „Бриз" Мирослав Мамчак.

Далі ювілейні святкування відбувалися у залі Холмовської школи. Учні продемонстрували цікаву тематичну програму. Лунала кобза Адамцевича із родинного архіву. Присутнім розкрився увесь страдницький творчий шлях сліпого, не зламаного радянською системою борця за волю України.

На завершення ювілейного вечора ансамбль пісні і танцю ВМС України заспівав декілька козацьких і флотських пісень. Від телерадіокомпанії „Бриз" учнівському колективу школи та родині кобзаря були вручені подарунки, від просвітян - перевидання збірки спогадів про Адамцевича.

Односельці Є. Адамцевича, серед яких йому судилося прожити свої останні дні, гідно вшанували вірного сина України. Струни його кобзи несуть і сьогодні запал тріумфального, непереможного піднесення і відчуття єдності українців.

Володимир Проценко, голова Севастопольської МО КУН

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО…

Як успадкувати землю?

Успадкування земельної частки чи паю відбувається за законом чи за заповітом. Закон не передбачає жодних обмежень щодо отримання земельної частки у спадщину, пов'язаних з місцем проживання спадкоємця. Якщо спадкодавець не залишив заповіту, то спадкування земельної ділянки здійснюється одним із подружжя померлого або родичами в установленому законом порядку черги.

Як передати земельну частку у спадщину д□тям чи □ншим близьким особам? Кожен громадянин може розпорядитися належною йому земельною часткою на випадок смерті шляхом складання заповіту. Він має бути складений у письмовій формі та посвідчений нотаріусом. У населених пунктах, де немає нотаріусів, посвідчення заповітів здійснюють посадові особи виконавчих комітетів сільських, селищних та міських рад.

Чи потр□бно платити за посв□дчення запов□т□в? Щоб посвідчити заповіт, необхідно сплатити державне мито у розмірі 0,05% неоподаткованого мінімуму доходів громадян (нині це становить 85 копійок). Приватний нотаріус не може посвідчувати заповіт.

Протягом якого терм□ну спадко□мець може виявити сво□ бажання отримати земельну частку у спадщину? Для виявлення бажання прийняти у спадщину земельну частку спадкоємець повинен протягом шести місяців від дня відкриття спадщини подати заяву про прийняття спадщини до державної нотаріальної контори за місцем відкриття спадщини.

Як□ ще документи, кр□м заяви, потр□бн□ для того, щоб отримати земельну частку у спадщину? Для оформлення спадщини нотаріусу також подаються: сертифікат на право на земельну частку; свідоцтво про смерть спадкодавця; документ, що підтверджує наявність родинних зв'язків між спадкоємцем та померлим (свідоцтво про народження, про шлюб); паспорт спадкоємця; пенсійне посвідчення спадкодавця (якщо померлий був пенсіонером); довідка органу місцевого самоврядування про останнє постійне місце проживання померлого для підтвердження місця відкриття спадщини.

Протягом якого терм□ну спадко□мець може отримати св□доцтво про право на спадщину? За загальним правилом, свідоцтво про право на спадщину видається через шість місяців від дня відкриття спадщини (чи від дня смерті спадкодавця).

Якщо спадкоємець пропустив шестимісячний термін для прийняття спадщини, його право на спадщину втрачається. Однак, якщо причини його пропущення були поважними, спадкоємець має право звернутися до суду з заявою про продовження цього терміну.

Який розм□р державного мита за видачу св□доцтва про право на спадщину земельно□ частки? Якщо свідоцтво про право на спадщину видається одному з подружжя, батькам, повнолітнім дітям, онукам, правнукам, братам, сестрам, діду, бабі, то державне мито стягується у розмірі 0,1% суми спадщини. Якщо спадкоємцями є інші особи – державне мито стягується у розмірі 0,5% спадщини.

Де спадко□мець може переоформити сертиф□кат на право на земельну частку, який належав померлому, на державний акт на сво□ □м'я? Для виділення земельної частки в натурі (на місцевості) та отримання державного акта на право власності на землю спадкоємець, на якого переоформлений сертифікат на земельну частку, повинен звернутися з відповідною заявою в сільську, селищну чи міську раду за місцем знаходження земельної частки.

Чи потр□бно спадко□мцев□ переоформлювати на сво□ □м'я державний акт на право власност□ на землю? Після отримання свідоцтва про право на спадщину спадкоємець повинен звернутися до відповідного органу місцевого самоврядування з заявою про видачу державного акта на право власності на успадковану земельну ділянку.

Звільнені від сплати державного мита такі категорії спадкоємців: громадяни, віднесені до I та II категорій постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи; громадяни, віднесені до III категорії постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи, які постійно проживають у зоні відселення або працюють на території зони безумовного і гарантованого відселення, за умови, що вони за станом на 1 січня 1993 року прожили та відпрацювали у зоні безумовного відселення не менше 2 років, а в зоні гарантованого відселення - не менше 3 років; громадяни, віднесені до IV категорії потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи, які постійно працюють або проживають на території зони посиленого радіоекологічного контролю, за умови, що станом на 1 січня 1993 року вони проживали або відпрацювали в цій зоні не менше 4 років; інваліди ВВВ та сім'ї воїнів (партизанів), які загинули чи пропали безвісти, і прирівняні до них; інваліди I та II груп.

Детальніше про це ви можете прочитати у законах "Про власність", "Про селянське (фермерське) господарство".

Регіна Дацюк

20 березня виповнилося 60 років, як у важкому бою з німецькими окупантами був смертельно поранений один з найвидатніших командирів УПА на Волині «Вовчак» (Олекса ШУМ).

Олекса Шум народився 14 травня 1919 р. у селі Шайно (тепер Журавлине), що за 10 км на північ від міста Ковель. Юнаком вступив до ОУН. Пройшов військовий вишкіл при Ковельському окружному проводі. На початку березня 1943 р. організував перехід до лав УПА всієї української міліції Ковеля. При відході з міста під керівництвом Олекси Шума звільнено всіх в'язнів тюрми, а також невільників з табору полонених. Усі, хто за ним пішов на т.зв. Скулинські хутори 28 березня 1943 р., склали першу на Ковельщині сотню УПА "Стохід". Її командиром став "Вовчак".

Легендарний командир УПА "Вовчак" знищив генерала Лютце

Сотня "Вовчака" здійснила декілька переможних боїв проти німецьких окупантів та банд НКВД. Вже восени 1943 р. його призначено заступником командира Північно-західної військової округи "Турів" "Рудого" (Ю. Стельмащука).

За характером "Вовчак" був холоднокровним, витриманим, але дуже рішучим і відважним командиром. Мав великий авторитет серед вояцтва. Повстанці вірили у перемогу в кожному бою, бо з ними був улюблений командир.

Однією з найвидатніших військових операцій, здійснених за безпосередньої підготовки та участі в ній "Вовчака" є замах на німецького генерала Лютце, якого після гітлерівської партійної "чистки" у червні 1934 р. Гітлер особисто призначив керувати 400-тисячною "партійною армією" СА.

Шеф нацистських штурмових загонів В. Лютце особисто клявся фюрерові, що виїде на Волинь і швидко покінчить з українським Рухом опору. Невдовзі через розвідку УПА у штабі ВО «Турів» стало відомо, що на терені з інспекційною поїздкою при посиленій охороні має з'явитися нацистський генерал. Опікуватися "долею" улюбленця Гітлера пробід доручив молодому та здібному командирові "Вовчаку". Після копіткої розвідувальної роботи 15 травня 1943 р. спецзагін УПА "Помста Полісся" під особистим командуванням Олексія Шума зробив засідку на шляху Ковель-Брест неподалік села Кортеліси. У результаті короткого запеклого бою було ліквідовано шефа німецьких штурмовиків генерала Лютце разом з його штабом. Не вберегла генерала й посилена охорона з бронетехнікою. Цікавим є такий факт, що на території Рейху всі газети, що вийшли з траурним повідомленням про смерть генерала, сором'язливо приховали справжню причину смерті відомого нацистського бонзи. Так "Берлінер Ілюстрайте Цайтунг" повідомила, що генерал Лютце начебто загинув в автомобільній катастрофі на східному фронті. Ще б пак, "вища раса"...

"Вовчак" командував багатьма серйозними військовими операціями УПА проти німців і більшовиків. Зокрема він керував триденним боєм з німцями та польською допоміжною поліцією під селом Радовичі Ковельського району 8-10 вересня 1943 р. Це був один з найбільших відомих боїв УПА з німцями та їхніми посіпаками на Волині. Як відомо, німці з поляками підтягнули туди свої найкращі сили з Ковеля. У тому бою брали участь дев'ять сотень УПА, тобто понад 1000 повстанців, а з німецького боку близько 2000 гітлерівців, яких вогнем підтримував бронепоїзд. У бою з групою "Вовчака" німці втратили 208 убитих та багато поранених. Було пошкоджено також ворожий бронепоїзд. Німецька поразка під селом Радовичі наполохала німецьку адміністрацію Ковеля, де було введено надзвичайний стан. Як розповідають очевидці, німецька адміністрація та їхні прислужники - польська поліція панічно боялися та очікували штурму Ковеля відділами УПА. З боку УПА в бою під Радовичами тоді загинуло 16 вояків, яких з повстанськими почестями поховано на Володимирщині.

Успіх бою під Радовичами забезпечив організаторський хист та сміливість командира «Вовчака», що безпосередньо керував цим важким боєм.

Слід зазначити, що цьому видатному бою передувала ще одна важлива військова операція, підготовку та здійснення якої очолював також "Вовчак". Це була акція з ліквідації так званої "пляцувки" - добре укріпленої військової бази у с. Засмики польських шовіністів-бойовиків. Зброю їм щедро надавали диверсійні загони НКВД. Озброєні до зубів поляки систематично здійснювали зі своєї бази набіги на навколишні українські села, залишаючи після себе трупи українців, згарища українських сіл, хуторів, храмів. Окрім того, в разі наступального бою під Радовичами саме з цієї бази слід було очікувати німецько-польського удару у спину українським повстанцям. Тому командир "Вовчак" за допомогою трьох куренів УПА та однієї артилерійської вишкільної сотні рішучим штурмом ліквідував це небезпечне гніздо польських фашистів.

У березні 1944 р. головним завданням відділів УПА було перейти без втрат лінію фронту і діяти в запіллі Червоної армії. Командир «Вовчак» одержав завдання - підготувати перехід фронту відділами УПА в південній частині військової округи.

Під час цієї акції хоробрий командир загинув. Сталося це 20 березня 1944 р. Невеликий відділ на чолі з «Вовчаком» на хуторі с.Луковичі Іваничівського району випадково зіткнувся з колоною німецьких мотоциклістів-розвідників 16 танкової дивізії СС, котра стояла в ті часи на добре укріплених позиціях, очікуючи штурму Червоної армії. Після короткої перестрілки німці відступили, але в цьому бою був смертельно поранений «Вовчак». Смерть Шума стала великою втратою для повстанського руху на Волині, бо він належав до найвидатніших бойових старшин УПА.

Бойові побратими поховали свого командира на кладовищі в с. Жашковичі Іваничівського району тихо, без військових почестей, бо навколо було багато німецьких військ. За свідченнями очевидців, похорони відбувалися вночі. Богослужіння над могилою "Вовчака" відправив о. Михайло Мисечко. У часи московської окупації за могилою доглядали українські патріоти. Завдячуючи їм, Україна знає, де похований легендарний командир УПА "Вовчак".

У неділю, 21 березня, о 12 годині на могилі героя України зібралися патріоти України з навколишніх областей, щоб вшанувати світлу пам'ять великого борця за волю рідної землі.

Слава героям!

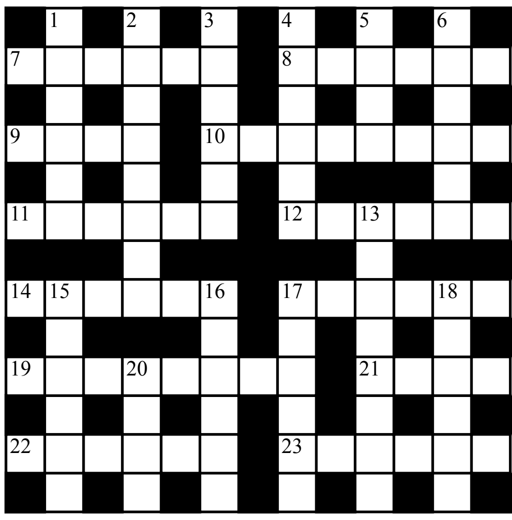
Сергій Кричильський

Життя в ім'я України

10 березня броварчани провели в останню путь активістку Наталію Іванівну Григоренко. Все її життя було присвячене популяризації творчості Т. Шевченка. Навіть у часи сталінщини чи глибокого „застою", коли в Україні у повну силу йшов процес русифікації, Наталія Іванівна, працюючи в школі, намагалася прищепити дітям любов до рідної мови, до України. У часи горбачовської перебудови вона активно включилася в боротьбу за незалежність України, була одним із організаторів на Броварщині Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка, Народного руху.

На похорон старійшини національно-демократичного руху на Броварщині прийшли представники партій і організацій блоку «Наша Україна», колишні учні. «Реве та стогне Дніпр широкий», «Думи мої, думи», «Як умру, то поховайте» - ці пісні ще довго линули в той скорботний день у враз осиротілому домі Наталії Іванівни.

Алла Топчій,
голова Броварської МО КУН

ХРЕСТІВКА

Горизонтально:

7. Прізвище українського оперного співака (1853-1922). 8. „Чорне, як крук; біле, як сніг; просте, як стріла; криве, як коса" (укр. нар. загадка). 9 „... з розуму" (твір В. Чорновола). 10. Перші учні Христа. 11. „Сидить дід над водою з червоною бородою, хто йде - не мине, за борідку смикне" (укр. нар. загадка). 12. Виконавці ролей у театральних виставах. 14. Жіноче ім'я. 17. „Б'ють ..., місяць сходить" (Т. Шевченко). 19. Вірш І. Франка. 21. Зброя. 22. Місячник, що виходив під редакцією Д. Донцова (1933-39). 23. Поема Т. Шевченка.

Вертикально:

1. Прізвище поета, автора „Соняшних кларнетів" 2. Частина України. 3. Ліва притока Дніпра. 4. Літ.-наук. місячник (1861-62). 5. Ліва притока Дунаю. 6. Учень школи. 13. „... ніч" (поема Т. Шевченка). 15. Польське місто, що над Віслою. 16. Північно-західний штат Америки. 17. Літ. псевдо матері Л. Українки. 18. Прізвище шефа Гол. Штабу УПА (від 1944). 20. Діючий вулкан на о. Сицилія.

Відповіді до хрестівки з № 10

Горизонтально: 2. Боян. 4. Руся. 7. Острог. 8. Високі. 9. Грінченко. 13. Лемко. 16. Сакля. 20. Кривий Ріг. 24. Мачуха. 25. Журнал. 26. Воша. 27. Тьма. **Вертикально:** 1. Апостол 2. Батіг. 3. Ярові. 4. Рівне. 5. Ярополк. 6. Пріся. 10. Рак. 11. Чайки. 12. Ніс. 14. Мукачів. 15. Оси. 17. Ані. 18. Ярослав. 19. Роман. 21. Вдача. 22. Ртуть. 23. Ганна.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор **Микола Гук**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 694
Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Бутенко Анатолій	(0542) 32-02-59
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81